

Džonas Kenedis yra pasakęs: „Nelaimingiausi žmonės tada, kai jų gyvenime nelieka vietos svajonėms.“ Tikriausiai nė vienas iš skaitytojų šios minties nepritaikytų vaikams. Juk visi berniukai vaikystėje svajojo būti futbolininkais, astronautais, policininkais, direktoriais, nupirkti mamai, tėtei, sesei ir broliui namą, mergaitės svajojo būti princesės, dainininkės, garsios ir žinomos.

Užklupus paauglystei, vėliau – suaugusiųjų gyvenimui, vaikas yra tarsi bloškiamas į aukštą, pilką ir neperlipamą sieną, vadinamą realybe. Čia ir prasideda mintys: „Nustok svajoti“, „Tavo svajonė nereali“, „Tu nesugebėsi“, „Tu per prastas“. Tikriausiai neužtektų vakaro išvardinti visko, ką žmogus girdi kasdien, papasakojęs apie savo naują svajonę arba idėją. Tačiau ar tikrai realybės siena yra tokia neperlipama? Norėčiau pasidalinti savo istorija.

Galbūt kažkam tai pasirodys arogantiška, tačiau ne visada realybė yra tokia „baisi“, kaip gali pasirodyti. 12 klasė. Egzaminų maratonas. Nuo vaikystės girdėti klausimai, kuo norėsi būti, kai užaugsi, tampa nebe klausimu, norint išgirsti vaiko svajones, o realiu klausimu, į kurį tikimasi realaus ir rimto atsakymo. Niekada nesimokiau blogai, sekėsi visi mokslai, aukštas vidurkis ir žinių bagažas tarsi garantavo lengvą kelią į studento suolą, bet atsirado viena problema – neturiu atsakymo į tą paprastą ir konkretų klausimą.

Noriu veikti ir daryti tiek daug, kad nė vienas universitetas ar specialybė man negali to pasiūlyti. Galiausiai – spaudimas iš mokytojų ir tėvų, kad su tokiu požiūriu galėsiu eiti kasti griovių ir senatvėje verkti bei gailėtis. O tada mintyse sau pagalvojau: „Gerbiu Jus, bet ne Jūs valdysit ir nuspręsit mano ateitį“.

Pasibaigus egzaminams, kurių rezultatai tikrai nenuvylė, neatėjo stebuklinga mintis su nušvitimu, kur noriu studijuoti. Eiliniai priekaištai iš aplinkos tikrai nepadėjo šio atsakymo sužinoti. Vieną vakarą atsisėdusi surašiau specialybes, kuriose save įsivaizduoju. Surašiau nemokamas vietas, nes mokėti už mokslus negalėtų mano tėvai. Tuo pačiu akys užkliuvo už kelių darbo skelbimų, visuose reikalaujama patirties, išsilavinimo...

Dar mokykloje sukurtas CV neatrodė labai įspūdingas, tačiau pabandyti laimę norėjosi. Jeigu įstosiu – galėsiu dirbti pusę etato, arba dirbti tik vasarą, jei neįstosiu, bent jau darbą turėsiu, pagalvojau sau ir nusiunčiau savo gyvenimo aprašymus. Po kelių savaitių jau sėdėjau vienos įmonės darbo pokalbyje, kurio rezultatas buvo toks, kad buvau pakviesta pirmadienį atsinešti

reikalingus dokumentus, kitą dieną sužinojau, kad įstojau į savo norimą universitetą ir dar į specialybę, į kurią labiausiai tuo metu norėjau!

Kaip gyvenu prabėgus pusmečiui nuo šių įvykių? Puikiai! Turiu didesnes nei minimalias pajamas, jau dabar dirbu švarų ir tvarkingą darbą, kuris atitinka mano būsimą specialybę, mokausi, gaunu stipendiją, savanoriauju, keliauju. Turiu sąrašą dalykų, kuriuos ketinu įgyvendinti per šiuos metus, taip tik dar kartą nutildydama pesimistus ir žmones, kurie nori prieš akis užtverti visas atsiveriančias galimybes.

Linkiu kiekvienam asmeniškai rasti kuo daugiau galimybių gyvenime, nenuleisti rankų, daryti tai, kas teikia malonumą. Jei galimybių nėra – susikurkit jas, po velnių! Nepatinka [darbas](#) ? leškokite ir rasite, nepatinka studijos – meskite ir stokite ten, kur norite. O gal išvis manote, kad Jums to nereikės? Gal. Bent jau žinosit, kad tai bus Jūsų pasirinkimas! Būkit laimingi!

<http://www.delfi.lt/pilietis/voxpathuli/mano-patirtis-kai-nori-viska-gali.d?id=66887288#ixzz3PYeywy4n>